

Олександр мав одну головну життєву істину, яку повторював усім без винятку: «Для мене головне – сім'я!».

Це були не просто слова. Він жив так щодня: дбав, підтримував, захищав, працював до знемоги, аби рідні були в безпеці й теплі. Для нього сім'я була тихою гаванню, сенсом, силою й найбільшою гордістю. Саме любов до найдорожчих вела його по життю – і саме з цією любов'ю він пішов захищати Україну. Він загинув як Герой, мужньо боронячи Україну від російського агресора. Вірний присязі й своїй Батьківщині, він до останнього залишався справжнім патріотом.

Олександра Віталійовича поважали побратими, любили друзі й рідні – за доброту, за людяність, за його тишу, але міцну силу.

У Героя залишилися дружина, донька Ярослава та син Дмитро. Він встиг дивитися радісно новину про народження свого першого онука... але побачити його на власні очі вже не зміг.

Kripak Oleksandr Vitalijovych (Aug. 14, 1973 - Oct. 20, 2024)

Date of birth: Aug. 14, 1973

Date of death: Oct. 20, 2024

Date of burial: Oct. 25, 2024

From: Borzna, Borznianska urban community, Nizhyn District, Chernihiv Oblast

Died in the area of: Donetsk Oblast

Rank: Junior sergeant

Military Unit: Unknown

Sources:

<https://memorybook.org.ua/soldiers/oleksandr-v-kripak>

<https://cheline.com.ua/news/vijna/vikonuyuchi-bojove-zavdannya-na-vijni-zaginov...>

<https://suspilne.media/chernihiv/866019-u-borzni-poprosalisa-z-vijskovim-zsu-ol...>

<https://borznyanska-gromada.gov.ua/news/1729601881/>

<https://borznyanska-gromada.gov.ua/news/1729860332/>